

LBRIS

We know
books

Vasile Șerban
Nostalgii de toamnă

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Nea Gică	11
Vis.....	13
Doar ea.....	14
Despărțire.....	15
Taina	16
Aș plânge azi mormântul	18
Singur.....	19
Străini.....	20
Cuvinte.....	21
Călugărul.....	22
Bătrânul.....	23
Dorință	25
Întâlnire	26
Egoismul iubirii	27
Rugă	28
Of, viață!	29
Poveste de iubire.....	30
Așteptare	43
Cartea cărților	44
Farisei	45
Bătrânețe	46
Bețivul.....	47

Mireasă.....	49
Artă.....	51
Întâlnirea.....	52
Speranță.....	53
Ea.....	56
Bunica.....	57
Păcatul.....	58
Cerșind iertarea.....	59
Cavalerul iubirii.....	60
Vânătorul.....	61
Jurnalism.....	63
Prihănită.....	64
Uitare.....	66
Neîmplinire.....	68
Îndemn la rugăciune.....	69
Revedere.....	71
Așteptând moartea.....	73
Ștefan.....	74
Dragoste.....	76
Șoapte de iubire.....	78
Mamă.....	79
Actori.....	80
Băiatul prinț.....	81

Rămas-bun.....	83
Blestem.....	84
Odă omului bun.....	86
Florile.....	88
Iubire.....	91
Iarna.....	92
Noi.....	93
Dorință.....	94
Descompunere.....	95
Victime.....	96
Visul.....	97
Trandafir.....	99
Iubito.....	100
La judecată.....	101
Existență.....	102
Pastila mea de dor.....	103

Nea Gică

Trist și fără nicio vlagă,
Stă parcă răpus de fiară
Trupul alb ca de zăpadă.

E bătrânul nenea Gică,
Un voinic fără de frică,
Căci la vremea dumnealui
Toți fugeau din ochii lui.

Era mândru, arătos
Cu femeii un drăgăstos,
Cu mustața lui cea mare
Se fălea la orișicare.

Vremea- ceea a trecut,
A îmbătrânit de mult,
A venit în prag să-i bată
Dumnezeu, cu sluta moarte.

Mulți vecini se adună,
Sute de săteni și rude,

Toți veniră să-l petreacă
Pe uncheșul ce a fost.

„Nu te duce, nene Gică!”
Strigă cineva cu frică,
Iar din spate, din pridvor,
Parc’aud șoptind ușor

„Nu te duce, bunul meu,
Dat mie de Dumnezeu,
Ia mai stai, mai ai răbdare,
Ca să-ți vezi nepotu’n vară.”

Dulce mai grăia Rodica,
Era fata lui Domnica,
Așa glas duios și blând
Nu mai auzii de mult.

Chiar și moșul îmi părea
Că se mai însuflețea,
Dar era doar o părere
Izvorâtă din durere.

Vis

Ai apărut în mod firesc în visul meu,
Ca un profet al dragostei pierdute,
Bolnav și cu o teamă-n suflet,
Te așteptam să-mi luminezi trecutul.

Cu o adiere tristă pe tâmplele-mi cărunte
Și un sărut plăpând pe fruntea-mi obosită,
Învăluită-n ceață priveai înmărmurită,
Spectacolul cel mut, al unei vieți pierdute.

Ai fost blestem sau imn al fericirii mele?
Ai fost un vis sau o fantasmă efemeră
Și eu, slăbit de teama mea supremă
Să nu regret, te-am prefăcut în scrum?

Cu ochii mari de căprioară
Și râsul tău ca de fecioară,
Te înroșești când te privesc,
Te fâstâcești când îți vorbesc.

Și văd în tine o comoară,
Un fel de nesfârșit mister,
Sunt zile în care te descopăr
Și alte zile când te pierd.

Rămân cu tine orișicum,
Ești tot ce am ales pe drum,
Pe minunatul drum al vieții
Ești tot ce am frumos și bun.

Despărțire

Și tot ce simt azi pe obrazul meu
Sunt lacrimile în noapte
Și mă gândesc, iubirea mea,
De ce nu ești aproape.

Mai simt și azi parfumul tău
Pe pernă lângă mine,
Iar patul parcă a păstrat
Prea dulcea-ți amintire.

Rămase acum pe un perete...
Sunt amintiri trecute,
Aievea astăzi îmi zâmbesc
Ascunse iar în umbră.

Sunt gânduri ce mă apasă iar
Ce ieri nu le-am avut,
Sunt gânduri triste, rătăcite,
Ale amorului pierdut.

Uitând de vreme și de timp,
Noi rătăceam adesea,
Visând prin ochii de copii,
Visam o lume aparte.

În brațe te strângeam cumplit
Cu-a tinereții vlagă,
Îți sărutam frumosul chip
În fiecare seară

Și ne plimbam pe-alei de vis
Doar noi la braț cu iarna,
În vânt dansau fulgii de nea,
Ne luminau cărarea.

Se așezau în părul tău
Frumoase diamante
Din gheața vântului sălbatic
Și străluceau în noapte.

Ne mai furam din când în' când
O dulce sărutare,
Apoi fugeam de noi râzând,
Ca doi iubiți în noapte.

Ca beduinii odinioară
Plecăm uitând a noastră țară,
Ne îndreptăm cu mii de visuri
Spre mult vorbite paradisuri.

Ne înhăptăm cu noi poveri
Și devenim apoi boieri,
Uitând că ale noastre vise
Erau cândva mult mai distinse.

Din case am creat palate
Și din nevoi plăceri deșarte,
Creând iluzii din hârtii,
Noi rătăcim printre străini

Ne bucurăm că avem de toate
Și ne-ntristăm că nu se poate
Să dobândim tot ce dorim,
Fără să fim niște străini.

Cuvinte

Nu plimb cuvinte mari cu mine,
Bagajul lor va cântări prea greu,
Prefer să port în buzunar cuvinte simple,
Căci toți cunosc perfect valoarea lor.

Le port cu mine și le spun
La toți ce-i întâlnesc pe drum,
De-i mai încet sau repede la minte
În dialogul nostru eu pun cuvinte simple.